

1) Tà prononciar la « h ».

Adiu, haure, as alucat lo huec de la hargà tà har hóner
lo hèr de la horca deu hantaume holet ?

Horruca lo haut deu herrat de la hont.

En Holanda, las hemsas humejan suu huec hòrt. E que put!

La hemna deu haur que s'i hè a bohar lo huec entà har cauhar lo cafè.

2) Tà emplegar los diminutius.

Au país petit

La maisoeta qu'ei gracioseta,
Lo canhòt, pegòt,
Lo veteron, charmanton
E berogin, lo mainadin.

Au país gran

L'ostalàs qu'ei granàs,
Lo canhàs, enormàs,
Lo monstre maishantàs
E lo lentàs, vielhàs

3) Tà diferenciar « e » e « è ».

Lo peu e lo pè

En haut que i a lo peu,
En baish que i a lo pè.
Au gran jamei lo peu
Ne costeja lo pè.
Exceptat quan lo peu
En çò deu perruquèr
Copat per los cisèus
E cad, leugèr, leugèr.

Lo divés, qu'apreni lo francés e l'anglés. Mes lo dimèrcs, qu'ac hèi tot a l'envèrs.

Genèr e Heurèr que son en bateu. Genèr que cad tà l'aiga. Qui demòra ? Tu, pegonet
lo qui ès, aquí, a m'escotar.

Petitet, charmantet e beroginet, atau qu'ej lo mon orset.